

Optreden Orquesta Típica Tango Masivo

DOOR FLOOR VAN ALPHEN

Zit en luister!

Klaar voor het concert kom ik om acht uur aan op het Amsterdamse Westergasfabrieksterrein. De workshop is nog in volle gang maar daarna wordt de dansvloer geopend. Ingesteld op zitten en luisteren, verzucht ik 'moet er nou alweer gedanst worden?' Er is niet aan te ontsnappen. De ruimte is beperkt maar moet, naast het internationale dertienkoppige ensemble bijeengebracht door Kay Sleking, veel fanatieke dansers accommoderen. Massieve tango beroept zich op dansbaarheid, maar liever concentreer ik me op de arrangementen van Astillero's pianist Julián Peralta. Als dan eindelijk het orkest wordt aangekondigd, is er een verzoek geheel naar mijn gading: de eerste nummers niet te dansen maar te luisteren en te genieten. De opstelling is er niet geheel naar, dus gaat iedereen zitten op de vloer.

Een instrumentele Astillero compositie zet in. Een broeierig sfeertje als dat van de typische tango orkesten. Gepolijst ragen, wat je meesleept naar een donker muzikantenhol in Buenos Aires. Het geluid vult de hoekige helder verlichte ruimte. Een beetje een brave plek voor dat duister nostalgische gevoel. Hoewel, buiten is het

druilerig genoeg. Uit het publiek klinkt geen koortsachtig geschuifel maar 'wauw!'

Het orkest fleurt op met de stuwende basloopjes van *Mano Blanca*. Daar is dan de dansbaarheid, maar iedereen blijft netjes zitten. Pas als er klinkt 'de dansvloer is aan u, hoe klein die ook moge zijn', vangt het zweterige broeikas effect aan. *Volver* op z'n orquesta típica's, dat is de danser welbekend. Cham cham! So far so good. Het prachtige maar veel ingewikkelder en dynamischer Astillero-repertoire levert enige verbeterde blikken van de leiders en bezorgde blikken van de volgers op. En zoals wel vaker gebeurt met passie in de traditie van Pugliese, zijn er schappende benen. Dansend meeraggen, daar is het echt te vol voor. Zij die de klanken beheerst laten resoneren, glimlachen. Het orkest gaat nog even tekeer voor de pauze en overvalt met een plotseling einde. De dansbaarheid van een electrotango plaatje als anticlimax.

Deel twee van het optreden begint weer met een luisterset. Een stemmig Astillero nummer, veel te mooi om zomaar op te dansen. Een heerlijk woeste versie van de

candombe *Oro y Plata*. Gelukkig wordt ook daar niet op rondgeklungeld. Zelfs met een superstrakke Di Sarli blijft men aandachtig zitten luisteren. Het zijn de pianoloopjes van *Organito de la tarde* die dansen. Na zes nummers gezeten op de vloer wordt een fanatiekeling ongeduldig. Een stoorzender die de show steelt of zouden er meer stiekem wel willen bewegen? Hij heeft een vierkante meter om op te dollen, want verder blijft iedereen zitten. Tot en met de razendsnelle *Libertango*, die je ook niet moet willen dansen. Voor het applaus komen allen overeind en wordt wat uiteindelijk toch een concert was, afgesloten met een gedante toegift.

Voor Tango Masivo hoeft, net zomin als voor de orquestas típica's in Buenos Aires dansbaarheid het criterium te zijn. De massa zit in de densiteit. Het vernieuwende zit in de '*república Astillero*' en in de mix met meer traditionele nummers. Toch is er herkenning, van dat typische enthousiaste gevoel dat gaat leven met deze muziek. Zelfs in Buenos Aires was dat een tijd geleden dat ik dat voelde. Er broeit iets waar geen danspartner voor nodig is. Muzikanten zijn toch veel interessanter. ■